

Deocamdată atît

În seara premierei, în holul teatrului din Sibiu te întîmpinau: regizorul îmbrăcat în frac, o expoziție de fotografii* în care cel puțin 10% din imagini mi-l arată tot pe regizor, pozînd „retro“ (cam ca Grigore Alexandrescu) învîluit de un abur luminos nostalgic, un monitor color pe care se desfășura un forșpan din spectacol cu pricina și un elegant caiet de sală. E evident: regizorul își înglobează prezența fizică în propria-i estetică. În-suși faptul de a fi în foaierea teatrului este un spectacol al spectacolului. În caietul-program regizorul se răsfață, etalîndu-și premisele și principiile teoretice. Ambițiile sînt mari; comparîndu-le însă cu rezultatul (spectacolul **Burghezul gentilom** de Molière) conchidem că, deocamdată, unele semne teatrale (recuzită, obiecte scenografice, relația dintre acestea și actori, coloana sonoră etc.) sînt elocvente, spectaculare, ostentativ de pregnante numai în convingerea și în ochii regizorului; semn vădit de tinerețe, căci doar pe tărîmul ei fiecare descoperire, fie ea mică ori importantă, pare a ține de domeniul evidenței strigătoare la cer! Deocamdată, în montarea sa, două personaje sînt ținute în scenă fără rost (doamna Jourdain și Nicole), în ciuda faptului că cele două interprete — Maria Junghietu și Kitty Stroescu — au o experiență scenică indiscutabilă și o nestăvilită poftă de joc. Iar Ion Buleandră — alias dl. Jourdain — a fost neglijat pînă la neplăcuta situație de a-și repeta la nesfîrșit cîteva gesturi și cîteva modulații vocale. Tot părăsite de regizor au fost și personajele Profesorul de Dans și Maestrul Croitor, cu toate că interpretul lor, Emil Schmidt, și-a oferit toate datele și tot meșteșugul actricei, lipsindu-i puțin pentru a-și realiza proiectele personajelor. Așadar, deocamdată, estetica regizorului ține de artele spațiului (pictură, sculptură), ține de spectacologia obiectelor, interesîndu-se prea puțin de actor și de prezența lui în scenă. Poate de aceea, excesul „figurativ“ al elementelor de limbaj e uneori incamodant: întrucît, în urma cercetărilor de arheologie a moravurilor, s-a descoperit că „Regele-Soare

*) Semnalează existența a încă unui excelent fotograf — Dan Buruleanu — care se arată îndrăgostit de teatru. Fotografia rămîne, fără îndoială, unul dintre mijloacele capabile să înregistreze spectacolul dimpreună cu o parte din emoția degajată de el, fără să-i trădeze frumusețea; ba, dimpotrivă, uneori exaltînd-o. Profesionalismul acestui artist-fotograf stă mărturie. A face fotografii într-un spectacol e semn de talent și dăruire.

mirosea urit“, dintr-un entuziasm consens cu materialul publicistic prilejuit de această descoperire — material inserat în caietul-program — regizorul însoțește prezența în scenă a nobilii de flautulențe sonore și dizgrațioase; vrînd să ne spună prin aceasta că nobilii erau nu dezinvolti ci nesimțiți, regia cade în cultivarea unui naturalism fără rost. Dacă Burghezul gentilom lipsește, în schimb pe scenă există un actor: Mihai Bica. Apariția lui în scenă (în partea întîii — Profesorul de filosofie, în cea de a doua — Cléonte) electrizează scena, animă celelalte personaje, ritmează, colorează, vitalizează spectacolul și — nota bene! — impune un stil interpretativ chiar și unui actor iubit de public cum e Mirocea Hindoreanu, care, din această pricină, se lasă în voia plăcerii de a plăcea. Mihai Bica are rarele însușiri ale actorului de compoziție: poate să încarneze un personaj și fără a apela la bărbi, mustăți ș.c.l.; el nu se joacă pe sine; personajul este cel care, cîmpind-l, îl joacă după muzicalitatea dinlăuntrul său. O altă prezență surprinzătoare este Gabriela Neagu (Lucile); fragilă dar ambițioasă, mîlionă și energică, patetică și drastică, fiica bînuului Jourdain bîntuie cu vehemență prin scenă pentru a produce voitul efect al adierilor senine. Alături de înaltul Mihai Bica, Gabriela Neagu iscă și nostimada de gen Pat și Patathon. **Burghezul** ... lui Mihai Constantin Ranin se dovedește a fi, mai întîi de toate, un punct de start în edificarea unui posibil stil artistic foarte elaborat, pretențios și rafinat; față de bănuitele sale proiecte în acest sens, escalada abia a început. Subscriem cu incitare la portretul pe care-l face regizorul scenografei Maria Bodor. Rafinamentul acestei artiste și-a pus amprenta pe multe dintre spectacolele teatrului din Sibiu; prezența sa artistică nu poate lipsi nici de-acum încolo din proiectele repertoariale ale acestui colectiv.

Paul Cornel CHITIC

Reducere la concret

Sugestivă, promițătoare, prima imagine pe care ne-o propune, prin cadrul scenografic semnat de Stela Brătescu spectacolul Teatrului „Marta Filotti“ din Brăila, **Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă** — o lume concretă și abstractă în același timp, numeroase spații de joc situate la cele mai diferite niveluri, o alăturare de obiecte impregnate încă de căldura și rostul unei trecute vieți de familie, stinghere acum, dacă nu patetice, prin înadecvare la învazia treptată, meiertătoare a deșertului